

KÖRMÖS

1. változat: Magas Rangú Hivatalnok nyilatkozik, ez láthatólag kijár neki. Az oktatási törvénytervezetről. Osztja az észet, amint az mifelénk mondják, szapulja a kekeckedőket. Teheti. Pozíciójánál fogva igaza kell, hogy legyen – ő már csak tudja. Az újságíró aláhegedül, szép vékonyka hangokat penget, szóval ismerős. Ő az, aki emberi fajokról szokott beszélni, meg médiákról. Majdnem olyan tájékozott, mint a Magas Rangú Hivatalnok, s láthatólag ügyel e *majdnemre*. Legutóbb is olyan ügyeske volt, ahogy sarokba szorította a szakszervezeti képviselőt, hisz bátran megkérdezte, miért most beszél nagy hangon, s miért nem a pártállami időkben nyitotta ki a száját. Vajh, ő ugyan hogyan, s mit kérdezett ama múlt időben?

A Magas Rangú Hivatalnok elmondja, mi a jó a törvénytervezetben. Azt tagadja, hogy van abban rossz, félreérthető is. Elvégre egy össznépi egyezmény alapján kreálták az eredményt, keserves munkával, éjt, napot átmelvözva, testet és elmét nem kímélve. S mekkora illetlenség ennek az őszinteségét, tisztaságát megkérdőjelezni! Mindazok, akik ezt teszik, lássuk be, gonoszok, frakciózók, a nemzetet tévútra vivők – s végül pedig, kimutathatóan nem szakemberek. Sőt! A szakmaiság olyan távol áll tőlük, mint liliomtól a hagymaszag. Szégyelljék magukat.

Az újságíró kuncog. Ő csak ismeri műfaja szabályait. Kontráz. Dokumentumokra hivatkozik – hogy csupán azokat kell ismerni, lapozgatni, áttanulmányozni. És tudni, hogy mikor válik a véleménynyilvánítás politikai érvvé, s mikor vált át a szakmapolitika szakmai szempontokba. Majd hirtelen akkora blöffre ragadtatja magát, amitől az összes bekapcsolt televíziókészülék hunyorgásba kezd. Csak a Magas Rangú Hivatalnok bólint. Mindez hozzá tartozik a játékhoz.

2. változat: Ellenzéki nyilatkozik, ez láthatólag kijár neki. Az oktatási törvénytervezetről. Osztja az észet, amint az mifelénk mondják, szapulja a kekeckedőket. Teheti. Pozíciótlanságánál fogva igaza kell hogy legyen – ő már csak tudja. Az újságíró aláhegedül, szép vékonyka hangokat penget. Ő az, aki emberi fajokról szokott beszélni, meg médiákról. Majdnem olyan tájékozott, mint az Ellenzéki, bár láthatólag ügyel e *majdnemre*. Legutóbb is olyan ügyeske volt, ahogy sarokba szorította a kormánypárti képviselőt, hisz bátran kérdezte, miért most beszél nagy hangon, s miért nem a pártállami időkben nyitotta ki a száját. Persze megkapta, visszakézből.

Ellenzéki elmondja, mi a rossz a törvénytervezetben. Azt tagadja, hogy van abban jó, hasznos is. Elvégre azok, akik csinálták egy külön egyezmény alapján kreálták, kutyafuttában. Akik gonoszok, frakciózók, a nemzetet tévútra vivők, saját érdekük láncán táncolok – s kimutathatóan nem szakemberek. A szakmaiság olyan távol áll tőlük, mint liliomtól a hagymaszag. Szégyelljék magukat.

Az újságíró kuncog. Kontráz. Dokumentumokra hivatkozik – hogy csupán azokat kell ismerni, lapozgatni, áttanulmányozni. És tudni, hogy mikor válik a véleménynyilvánítás politikai érvvé, s mikor vált át a szakmapolitika szakmai szempontokba. Majd hirtelen akkora blöffre ragadtatja magát, amitől az összes bekapcsolt televíziókészülék hunyorgásba kezd. Csak Ellenzéki bólint.

Szóval a vitakultúrához, gondolja a jámbor emberi lény, hozzá tartozna, hogy a beszélgetőpartnerek valóban tudják a vita tárgyát. De ha nem, akkor ne tapicskoljanak benne. Az nem túl nagy szégyen, ha nem szólunk bele abba, amiről nincsenek tényszerű ismereteink. A véleménynyilvánítás sem tartozik mindig ránk, vagy ha igen, akkor bárki állampolgári árva véleménye sem értéktelenebb, mint azé, aki Akárki. Félő, nem érvek összecsapásáról, mérlegelésről, a másik szempontjainak megértéséről van szó – hanem a porondról való kiütésről. Csak azt nem értem, mindehhez miért kell a mi asszisztálásunk?

Géni János